Сонет

на смерть Роберта Ріддела

Не щебечіть, о жителі дерев,
Не тніть душі своїм бенкетом, годі!
О юна весно! У твоїй господі
Я радше слухав би зими голодний рев!

О, як ти можеш квітнути навкруг
Оплаканої Ріддела могили!
О, не оспівуй, птаство легкокриле,
Цей передчасний гроб, де опочив мій друг!

Ні, щебечіть, пташки! Хай тужний спів
Чесноти тішить, що над гробом плачуть,
Бо рівного серед людей не бачать
Благому мужеві, що згас і занімів.

Тебе, о весно, інший привітає,
А в мене жаль за другом серце крає.